

Arrest

nr. 81 518 van 22 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 13 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juli 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 16 april 2009 een eerste asielaanvraag in België in. Op 22 april 2010 werd het beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij het arrest nr. 41 961.

Op 27 april 2011 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 13 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 27.04.2011 Overwegende dat betrokkene op 16.04.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 17.12.2009 van het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg, onder andere omdat hij door het voorleggen van valse documenten trachtte de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Overwegende dat op 22.04.2010 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 27.04.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene ter staving van deze vluchtmotieven onder andere volgende documenten voorlegt: twee brieven van JKPNP, een affidavit van N. L., een brief van betrokkene's schoonbroer en een brief van de voorzitter van 'Kashmir International Legal Watch'. Overwegende dat deze brieven een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen. Overwegende dat het hier bovendien gaat om niet-officiële informatie uit niet-officiële bronnen die niet onpartijdig zijn. Overwegende dat betrokkene een uitgeprinte e-mail voorlegt van H. B.. Overwegende dat de bewijswaarde van een e-mail gering is omdat het niet toelaat de authenticiteit ervan te controleren. Overwegende dat betrokkene een brief van S. J. S. voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag reeds een brief van deze persoon voorlegde en betrokkene desalniettemin een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene een business card van de voorzitter van 'Kashmir International Legal Watch' voorlegt. Overwegende dat deze business card niets wezenlijks toevoegt aan betrokkene's asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag trachtte de Belgische asielinstanties bewust te misleiden door meerdere valse documenten neer te leggen. Overwegende dat dit de geloofwaardigheid van de documenten die betrokkene voorlegt bij zijn huidige asielaanvraag ten zeerste ondermijnt. Overwegende dat betrokkene twee foto's voorlegt i.v.m. een betoging in augustus 2009 in België waaraan betrokkene zou hebben deelgenomen. Overwegende dat deze foto's enkel zijn wat ze zijn, foto's van een aantal personen zonder aanduiding van tijd, plaats, gelegenheid of verwantschap. Overwegende dat betrokkene deze foto's bovendien had kunnen voorleggen bij zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene een brief van zijn Belgische advocaat voorlegt waarin onder andere een korte beschrijving wordt gegeven van de documenten die betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag naar voor brengt. Overwegende dat deze documenten hierboven reeds besproken werden. Overwegende dat betrokkene de envelop voorlegt waarmee hij de brief van de voorzitter van JKPNP zou hebben ontvangen. Overwegende dat deze envelop enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker roept als “Enig middel” de schending in van “artikelen 48/3, 51/8 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM)”.

Verzoeker motiveert als volgt:

“De appreciatiebevoegdheid die de Minister uit artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 put maakte het voorwerp uit van het arrest nr. 88.870 van 11 juli 2000 van de Raad van State. Het arrest werd door een driedelige kamer geveld en stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn examen moet

beperken tot het "nieuw" karakter van de gegevens die hem ter gelegenheid van de nieuwe asielaanvraag voorgelegd worden.

Tegenpartij moest zich in de bestreden beslissingen uitspreken over acht nieuwe gegevens, die door verzoeker als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de wet voorgesteld werden.

Die worden allemaal op p. 3 van het verzoekschrift van 1 tot 8 genummerd.

Tegenpartij geeft een algemeen commentaar, namelijk:

"Overwegende dat deze brieven een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen. Overwegende dat het hier bovendien gaat om niet-officiële bronnen die niet onpartijdig zijn. (...) Overwegende dat betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag trachtte de Belgische asielinstanties bewust te misleiden door meerdere valse documenten neer te leggen. Overwegende dat dit de geloofwaardigheid van de documenten die betrokkene voorlegt bij zijn huidige asielaanvraag ten zeerste ondermijnt".

Daarnaast bespreekt de bestreden beslissing nog de volgende stukken: 2, 6, 7 (gedeeltelijk), 4 en 3 (gedeeltelijk).

Stukken 1, 5 en 8 komen dus niet aan bod in de bestreden beslissing.

Daarnaast worden stukken 3 en 7 amper gedeeltelijk door tegenpartij besproken.

Eerste onderdeel

Tegenpartij beperkt zich niet tot het oordelen van het al dan niet nieuw karakter van de stukken maar onderzoekt hun bewijswaarde en in welke mate ze zouden kunnen toelaten verzoeker als vluchteling te erkennen.

Zodoende gaat tegenpartij zijn bevoegdheid te boven en schendt de bestreden beslissing de in het middel ingeroepen artikelen.

Onder andere het feit dat stuk 8 verwijst naar een huiszoeking dat in november 2010, hetzij na de eerste asielprocedure, plaatsvond, was op zich al voldoende om van een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de wet te kunnen spreken.

Tweede onderdeel

Het feit dat een brief een gesolliciteerd karakter vertoont en dat het van een privé persoon afkomstig is, is nog niet voldoende om elke bewijswaarde aan dit stuk te ontnemen.

Het gebeurt toch dat gedurende een asielprocedure de CEDOCA-diensten een politieke partij of een als betrouwbaar beschouwde bron raadplegen om informatie of zelfs advies over een individueel geval te verzoeken.

Dit gedeelte van de motivering is bijgevolge niet pertinent.

Ook het feit dat verzoeker valse documenten ter gelegenheid van zijn eerste asielaanvraag voorgelegd zou hebben (wat verzoeker tot heden formeel betwist) is geen afdoende motivering om op voorhand elk bewijskracht aan de nieuw voorgelegde stukken te ontnemen.

Derde onderdeel

Door geen specifiek argument op te werpen om te verklaren waarom de tweede asielaanvraag, ondanks stukken 1, 3 (tegenpartij bespreekt enkel de envelop als nieuw stuk), 5, 7 (tegenpartij bespreekt enkel het visitekaartje als nieuw stuk) en 8, niet in overweging genomen werd, schendt tegenpartij haar motiveringsplicht.

Vierde onderdeel

Het email van advocaat H. B. (stuk 2 ter staving van de tweede asielaanvraag) wordt niet als een nieuw stuk beschouwd omdat "de bewijswaarde van een email gering is omdat het niet toelaat de authenticiteit ervan te controleren".

Dat een bewijswaarde "gering" is betekent niet dat het nihil is.

De motivering van de bestreden beslissing is op dit punt reeds onvoldoende.

Bovendien meldde verzoeker mbt dit stuk het volgende:

"De heer B. (zie stuk 2) is bovendien een bron van de CEDOCA. Dit betekent dat die persoon als geloofwaardig beschouwd wordt, wat een nieuw krediet aan de verklaringen van mijn cliënt geeft".

De bestreden beslissing geeft daar geen enkel antwoord op. De motivering van de bestreden beslissing is bijgevolge ook op dit punt onvolledig.

Verzoeker is ter lezing van de bestreden beslissing niet in staat te begrijpen waarom de steun van advocaat H.B., die door de CEDOCA diensten en bijgevolge ook door tegenpartij als een betrouwbare informatiebron beschouwd wordt, door tegenpartij beschouwd wordt als een element van "geringe" bewijswaarde.

Vijfde onderdeel

Verzoeker stelt dat hij in geval van terugkeer vreest door de Pakistaanse overheden gevangengenomen te worden en bijgevolg het slachtoffer van onmenselijke behandelingen of martelingen te worden.

Hij nam verschillende maanden om zijn tweede asielaanvraag zorgvuldig te documenteren en met belangrijk bewijsmateriaal te kunnen staven.

De attesten die hij voorlegt zijn afkomstig van de hoogste autoriteiten van zijn partij, evenals van een bron van de CEDOCA-diensten.

Al die stukken gaan in dezelfde richting.

Daaruit blijkt immers dat verzoeker in geval van terugkeer naar Pakistan het slachtoffer dreigt te worden van handelingen die strijdig met artikel 3 EVRM zijn.

In die omstandigheden, aangezien en sprake is van een verdedigbaar middel genomen uit de schending van artikel 3 EVRM komt het de Belgische Staat toe om een ernstig onderzoek te voeren.

Een op artikel 51/8 gebaseerde beslissing van niet inoverwegingname kan onmogelijk zo'n ernstig onderzoek uitmaken.

Het niet ernstig onderzoeken van de tweede asielaanvraag van verzoeker vormt een schending van artikelen 3 en 13 EVRM.

III. MOEILIJK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL

De ernst van het middel genomen uit de schending van artikel 3 EVRM heeft als gevolg dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Verzoeker dreigt daarnaast als gevolg van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen uitgewezen te worden naar een land waar zijn fysieke integriteit in gevaar is en waar hij vreest omwille van zijn politieke activiteiten opgesloten te worden.

Dit vormt ontgensprekelijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel."

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.2. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking

hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van dezelfde wet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is hij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100*).

In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat de commissaris-generaal deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die de verzoekende partij als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat hij besluit *“dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

2.3. Verzoeker legde in het kader van zijn tweede asielaanvraag de volgende nieuwe documenten neer:

“1. Affidavit van de heer N. L..

Verklaring van Advocaat en president van JKPNP, district Poonch. Ontvangen van iemand die dit document meebracht uit Pakistan. Ter bewijs dat verzoeker door Pakistaanse overheid vervolgd wordt.

2. E-mail van de heer H. B., advocaat. Gestuurd aan meester P. R. Ter bewijs dat kv door Pakistaanse overheid vervolgd wordt.

3. Attest van de heer Q.A.K.. Ontvangen per post (zie neergelegde briefomslag), Ter bewijs dat verzoeker door Pakistaanse overheid vervolgd wordt.

4. Foto's betoging Pakistaanse ambassade in Brussel. We betoogden voor de Pakistaanse ambassade in Brussel (augustus 2009), georganiseerd door Jammu Kashmir National Awami Party Belgium. We reageerden tegen arrestaties gemaakt door de Pakistaanse autoriteiten.

5. Brief van de heer I.S., Net als document 1 ontvangen. Verklaring van deputy Secretary general van JKPNP. Als bevestiging van vervolging van verzoeker in Pakistan en risico voor verdere vervolging bij terugkeer.

6. Brief van de heer S. J. S. K., Net als document 1 ontvangen. Verklaring van mijn advocaat in Pakistan. Als bevestiging van vervolging van kv in Pakistan en risico voor verdere vervolging bij terugkeer.

7. Attest van de heer S.M. Nasim. Chairman international Legal Watch, België, en diens visitekaartje. In België ontvangen uit de hand. Bevestiging dat kv activist is.

8. Brief van de heer S.A.. *Ontvangen zoals document 1. Bevestiging van een huiszoeking (men zocht naar mij). Ik leg dit voor om te bewijzen dat ik wel degelijk problemen heb in Pakistan.*"

2.4. Volgens verzoeker "gaat tegenpartij zijn bevoegdheid te boven" omdat zij de neergelegde documenten "onderzoekt [op] hun bewijswaarde en in welke mate ze zouden kunnen toelaten verzoeker als vluchteling te erkennen". De Raad wijst de verzoekende partij erop dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar de Dienst Vreemdelingenzaken niet toelaat eventuele nieuwe gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

Verzoeker verwijt de verwerende partij dat niet alle door hem neergelegde stukken besproken worden in de bestreden beslissing: "Daarnaast bespreekt de bestreden beslissing nog de volgende stukken: 2, 6, 7 (gedeeltelijk), 4 en 3 (gedeeltelijk). Stukken 1, 5 en 8 komen dus niet aan bod in de bestreden beslissing. Daarnaast worden stukken 3 en 7 amper gedeeltelijk door tegenpartij besproken". Nochtans preciseert de bestreden beslissing duidelijk welke gegevens door verzoeker werden aangebracht in het kader van zijn nieuwe asielaanvraag en blijkt uit de bestreden beslissing dat deze gegevens werden getoetst aan voorvermeld artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig dit artikel kan de staatssecretaris of diens gemachtigde beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid van de vreemdelingenwet en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dat de bewijskracht van bepaalde documenten ook in het algemeen beoordeeld wordt, dat de brieven als gesolliciteerd en niet-officiële bronnen worden beschouwd, dat sommige documenten uitvoeriger besproken worden dan andere en dat bepaalde motieven slechts voor bepaalde documenten worden aangevoerd doet hieraan geen afbreuk. Overigens is verzoekende partij tegenstrijdig nu zij enerzijds stelt dat de stukken 3 en 7 amper worden besproken terwijl hij zowel in het tweede als in het derde onderdeel van het middel de bespreking in de bestreden beslissing van deze aanvecht.

Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden waar hij meent dat de bestreden beslissing onvolledig is omdat er niet wordt ingegaan op de e-mail van de heer B. "De heer B. (zie stuk 2) is bovendien een bron van de CEDOCA. Dit betekent dat die persoon als geloofwaardig beschouwd wordt, wat een nieuw krediet aan de verklaringen van mijn cliënt geeft". Verzoeker gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar de betrouwbaarheid van de heer B. niet wordt betwist maar wel van de e-mail op zich met name "Overwegende dat betrokkene een uitgeprinte e-mail voorlegt van H. B.. Overwegende dat de bewijswaarde van een e-mail gering is omdat het niet toelaat de authenticiteit ervan te controleren". De loutere bewering dat de dienst Cedoca van het CGVS beroep zou doen op één van de opstellers van deze stukken, met name H.B., en deze derhalve als een "betrouwbare informatiebron beschouwd wordt" kan de vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de stukken gesolliciteerd voorkomen, bovendien uitgaan van niet-officiële bronnen en niet vermogen afbreuk te doen aan de ongeloofwaardigheid van het gewijzigd asielrelaas, niet vitiëren. Ten slotte benadrukt de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoekers eerste asielrelaas die ten gronde werd onderzocht, ongeloofwaardig werd bevonden bij de CGVS. Voorts stelt hij vast dat verzoeker zich beperkt tot het neerleggen van documenten en foto's en legt de gemachtigde van de staatssecretaris een verband met de eerste asielaanvraag waaruit bleek dat verzoeker "trachtte de Belgische asielinstanties bewust te misleiden door meerdere valse documenten neer te leggen".

Aldus stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins onredelijk geoordeeld heeft dat uit de nieuwe stukken en verzoeksters toelichtingen geen ernstige aanwijzingen kunnen blijken voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM ingeval hij dient terug te keren naar Pakistan en meent dat het niet ernstig onderzoeken van de tweede asielaanvraag een schending uitmaakt van de artikelen 3 en 13 EVRM.

2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

2.6.1. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.6.2. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

2.6.3. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

2.6.4. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.6.5. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te

gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

2.6.6. In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu dient te worden vastgesteld dat zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de asielaanvraag als de vraag om subsidiaire bescherming van de verzoekende partij afgewezen hebben om reden dat het asielrelaas niet aannemelijk werd gemaakt. Aldus kan niet ter discussie staan dat werd onderzocht of verzoekende partij nood had aan een beschermingsstatus. Waar artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM werd immers getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; zie ook Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Aangezien de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt, geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de ongeloofwaardigheid van haar asielmotieven kunnen vitiëren, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij *in casu* onvoldoende concrete gegevens heeft aangebracht die toelaten vast te stellen dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

2.7. Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoeker roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

2.7.1. De bestreden beslissing betreft een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken en heeft dus geen uitstaans met artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet dienstig inroepen.

3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK